

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
14 У 7089/16
01.02.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." д.о.о. ..., ..., кога заступа пуномоћник Митић Зоран, адвокат из В.В.а, ул. Вождова бр. 14/1, поднетој против туженог органа, Агенције за лиценцирање стечајних управника Републике Србије, ради поВ.В.таја закључка туженог, II број: 05-348/2016-02 од 30.03.2016. године, у предмету инспекцијске мере, у нејавној седници већа, одржаној дана 01.02.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним закључком одбачен је, као недозвољен, приговор тужиоца поднет на извештај супервизора о извршеном испитивању рада стечајног управника Б.Б. из ..., VI број: 26-1319/2015-19 од 10.02.2016. године.

Тужбом поднетом Управном суду дана 28.04.2016. године, преко пуномоћника, тужилац оспорава законитост закључка туженог органа из свих законом прописаних разлога. Наводи да тужени орган по поднетом приговору тужиоца од 29.02.2016. године, на извештај супервизора о извршеном испитивању рада стечајног управника Б.Б. од 10.02.2016.године, донетом одлуком није правилно применио Закон о Агенцији за лиценцирање стечајних управника, што оспорени закључак чини незаконитим. Указује да је поднетим приговором указао на велики број неправилности у раду стечајног управника, а што је потврдио и директор туженог органа својим решењем од 01.12.2015. године, када је децидирано навео све неправилности у раду стечајног управника и указао супервизору да те чињенице испита. Међутим,

супервизор је у извештају констатовао постојање само две неправилности у раду стечајног управника, а за преостале неправилности на које је тужилац указао у притужби и на које указује у овој тужби, супервизор је одбио притужбу, односно констатовао је да исте не постоје, због чега тужилац сматра да је у овом делу приговор на извештај био дозвољен. Стога је, по мишљењу тужиоца, директор туженог органа погрешно оценио дозвољеност приговора. Наиме, приговор није био усмерен на део извештаја у коме је утврђено постојање неправилности у раду стечајног управника, и то постојање две неправилности, већ је био усмерен на део извештаја у коме нису утврђене неправилности, односно за неправилности за које супервизор није утврдио да постоје, а достављени су докази за постојање истих. Сматра, да уколико је законодавац предвидео да је приговор дозвољен када супервизор у извештају констатује да не постоје неправилности, да то значи да је приговор дозвољен и када супервизор констатује да не постоје све од пријављених неправилности, већ само неке. Наиме, утврђивање да постоје и остале неправилности у раду стечајног управника, довело би до тога да би супервизор поднео предлог за покретање дисциплинског поступка, и то за тежу повреду дужности стечајног управника, а не за лакшу, како је то у свом извештају супервизор предложио. Даље указује на неправилности учињене од стране стечајног управника, за које је приговор тужиоца неосновано одбијен. Истиче да је тужилац дао примедбе које је супервизор ценио, а затим директор туженог органа ценио извештај супервизора, исти усвојио и наложио супервизору да у поновном поступку испитивања рада стечајног управника испита чињенице на које је указао овим решењем. Супервизор је имао налог да испита чињенице на које је директор указао решењем, а не да произвољно "цени оправданост појединих примедби". Стога, уколико супервизор поједине примедбе није ценио, то тужилац сматра да није ни ценио неправилности у раду стечајног управника, због којих разлога је тужилац и имао право подношења приговора. На основу свега наведеног, предлаже да суд донесе пресуду којом се тужба уважава и поВ.В.тава оспорени закључак и обавезује тужени органи орган да тужиоцу надокнади трошкове поступка, и то на име састава тужбе по АТ износ од 36.000,00 динара, и на име судских такси за тужбу и пресуду по одмерењу суда.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао при разлозима из образложења оспореног закључка и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене јавне расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, суд је након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног закључка произлази да је тужени орган донео закључак по приговору тужиоца од 29.02.2016. године, поднетом на извештај супервизора од 10.02.2016. године, о извршеном испитивању рада стечајног управника Б.Б. из ..., VI број: 26-1319/2015-19 од 10.02.2016. године, за који приговор је тужени нашао да није дозвољен, па је оспореним закључком исти одбацио применом одредаба чл. 210. и 211. Закона о општем управном поступку, у вези

одредаба члана 3г став 5. Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника Ово стога што је утврдио да је по притужби тужиоца на рад стечајног управника Б.Б. из ... супервизор туженог органа извршио надзор на радом овог стечајног управника, број лиценце 155-0964, у складу са чланом 12. Правилника о начину обављања стручног надзора над радом лиценцираних стечајних управника ("Службени гласник РС", бр. 35/10), а у вези са вршењем дужности стечајног управника у поступку стечаја над стечајним дужником АД Пивара "В.В." у стечају из ..., који се води пред Привредним судом у В.В.у, под бројем Ст. 15/2013, који надзор је окончан извештајем супервизора VI број: 26-1319/2015-19 од 10.02.2016. године. Наведеним извештајем констатоване су неправилности у раду стечајног управника Б.Б. из ..., у смислу одредбе члана 133. став 5. Закона о стечају, са разлога наведених у образложењу оспореног закључка, због чега је супервизор применом члана 13. Правилника о начину обављања стручног надзора над радом лиценцираних стечајних управника ("Службени гласник РС", бр. 35/10), против стечајног управника Б.Б. из ... поднео предлог за покретање дисциплинског поступка пред Дисциплинским већем туженог органа, у складу са одредбом члана 3ђ Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника. Тужени орган се за своју одлуку као у диспозитиву оспореног закључка позвао на одредбу члана 3г став 2. Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника ("Службени гласник РС", бр. 84/04 и 104/09), јер је овом одредбом прописано да о извршеном испитивању рада стечајног управника супервизор саставља извештај којим констатује да не постоје неправилности у раду стечајног управника, а у случају да утврди постојање неправилности у раду предлаже покретање дисциплинског поступка, и на став 5. истог члана, којом је прописано да на извештај супервизора из става 4. овог члана (извештај супервизора којим је констатовано да не постоје неправилности у раду стечајног управника), подносилац притужбе има право приговора у року од 3 дана од дана пријема извештаја.

Код изложеног чињеничног и правног стања ове управне ствари, и по оцени Управног суда, тужени орган је правилно закључио, да како је чланом 3г став 2. Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника, предвиђена могућности изјављивања приговора само на извештај супервизора којим је констатовано да не постоје неправилности у раду стечајног управника, а у конкретном случају, извештајем супервизора од 10.02.2016. године, у смислу овог члана закона, нађено је да постоје неправилности у раду стечајног управника Б.Б. из ... и предложено покретање дисциплинског поступка пред Дисциплинским већем тужиоца, то је тужени орган правилно утврдио да приговор изјављен на наведени извештај супервизора није дозвољен у смислу одредбе члана 3г став 5. Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника, па је правилном применом одредбе чл. 210. и 211. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10), донео одлуку као у диспозитиву оспореног закључка.

Управни суд је ценио све наводе тужбе, али је нашао да су неосновани и без утицаја на другачију одлуку суда, јер је правилно закључивање туженог органа да поднети приговор, у смислу цитиране одредбе члана 3г Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника, није дозвољен. При томе су у образложењу оспореног решења дати и правилни разлози о начину поступања Дисциплинског већа поводом иницијалног акта супервизора за покретање дисциплинског поступка против

стечајног управника, са правилним позивањем на прописе из којих произлази да Дисциплинско веће у оцени рада стечајног управника код утврђивања почињене повреде дужности није везано само неправилностима на које је указао супервизор, већ рад стечајног управника у надзираном стечајном поступку цени у целини, и да утвђује да ли почињене неправилности представљају лакшу или тежу повреду дужности, невезано за правну квалификацију коју је у свом извештају дао супервизор.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, а имајући у виду успех тужиоца у овој управној ствари, на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 150. и 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, суд је донео одлуку као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 01.02.2019. године, 14 У. 7089/16

Записничар
Снежана Вујачић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ